

บันทึก

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินเดือนข้าราชการที่ขาดราชการ

กรมสารบรรณ คณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร (กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี) ได้มีหนังสือที่ ๑๔๖๕๐/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๕ ส่งเรื่องดังกล่าวข้างบนให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาความว่า กระทรวงศึกษาธิการรายงานว่าได้รับข้อหารือจากศึกษาธิการภาค ๔ ว่าข้าราชการที่ขาดราชการและถูกลงโทษทางวินัยแล้วจะต้องถูกตัดเงินเดือนวันที่ขาดราชการอีกหรือไม่ เนื่องจากจังหวัดถือปฏิบัติไม่เหมือนกัน บางจังหวัดตัดบางจังหวัดไม่ตัด อ้างว่าไม่มีระเบียบให้ตัดแต่คลังภาค ๓ มีความเห็นว่าจะต้องตัดเพราะไม่มีระเบียบหรือข้อบังคับใดอนุญาตให้จ่ายเงินเดือนแก่ข้าราชการที่ขาดราชการ เว้นแต่การลาที่ถูกต้องตามระเบียบการลา ส่วนการลงโทษทางวินัยนั้นเป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนถือเป็นสัดหนึ่งต่างหาก มิใช่เป็นการลงโทษซ้ำ เพราะการตัดเงินเดือนตามรายวันที่ขาดราชการนั้นเป็นเรื่องค่าจ้างแรงงานมิใช่เรื่องลงโทษทางวินัย จึงหารือมาว่าปฏิบัติอย่างไรจึงจะถูกต้อง ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการพิจารณาเห็นว่าการได้รับเงินเดือนย่อมเป็นสิทธิของข้าราชการ ทั้งนี้ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๕ ซึ่งกำหนดไว้ให้ข้าราชการได้รับเงินเดือนตามอัตรา ประกอบกับมีกฎกระทรวงการคลังออกตามความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๖ อธิบายไว้ในข้อ ๒ (๒ ก.) ว่าเงินเดือนคือเงินที่จ่ายเป็นรายเดือนให้แก่ข้าราชการ ฉะนั้นการที่จะแยกเงินเดือนออกเป็นรายวันแล้วตัดเงินออกจากจำนวนอันเป็นสิทธิที่ข้าราชการควรจะได้รับโดยมิได้มีกฎหมายกำหนดไว้ให้ปฏิบัติเช่นนั้น เห็นว่าน่าจะกระทำมิได้ อนึ่งข้าราชการที่จะต้องถูกตัดเงินเดือนในกรณีต่างๆ เช่น ถูกลงโทษทางวินัย หรือบรรจุเข้ารับราชการไม่เต็มเดือน หรือออกจากราชการโดยปฏิบัติราชการไม่เต็มเดือนนั้นก็ล้วนแต่มีกฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจนทุกกรณี ดังนั้นตามความเห็นของคลังภาค ๓ ที่ว่า ต้องตัดเพราะไม่มีระเบียบหรือข้อบังคับใดอนุญาตให้จ่ายเงินเดือนแก่ข้าราชการที่ขาดราชการนั้น จึงขัดกับหลักการดังกล่าว และโดยที่รัฐบาลมีนโยบายให้ถือหลักกฎหมายโดยเคร่งครัดในการปฏิบัติราชการ กระทรวงศึกษาธิการจึงเห็นสมควรที่เรื่องนี้จะผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัยให้ถ่องแท้ว่าปฏิบัติอย่างไรจึงจะชอบเพื่อถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้วมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๕ และมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ บัญญัติข้อความไว้ทำนองเดียวกันว่า ให้

ข้าราชการพลเรือนได้รับเงินเดือนตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัติซึ่งแสดงให้เห็นว่า ทางราชการตกลงจะจ่ายเงินให้ข้าราชการเป็นรายเดือนมิใช่จ่ายเป็นรายวันหรือรายชั่วโมง และมีได้มีข้อความใดในกฎหมายนั้นกล่าวถึงเรื่องเงินเดือนในระหว่างขาดราชการ กล่าวคือจะงดจ่ายในวันที่ขาดราชการได้หรือไม่แต่มีข้อความต่อมาในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ กล่าวว่า การจ่ายเงินเดือนให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการจ่ายเงินเดือน เมื่อได้พิจารณาพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินเดือน เงินที่จ่ายควบกับเงินเดือน เบี้ยหวัด บำเหน็จ บำนาญ และเงินประเภทอื่นที่จ่ายเป็นลักษณะเงินเดือน พ.ศ. ๒๔๘๙ และฉบับที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมต่อมาก็ไม่ปรากฏว่ามีข้อความใดกล่าวถึงเรื่องการจ่ายเงินเดือนระหว่างขาดราชการไว้เลย มีกล่าวถึงเรื่องการเบิกจ่ายในกรณีการบรรจุเข้ารับราชการใหม่ การเลื่อนชั้น การเลื่อนอันดับ และเรื่องอื่น ๆ ซึ่งในกรณีที่กล่าวนั้นพระราชกฤษฎีกาได้บัญญัติข้อความไว้ชัดแจ้งว่าจะเบิกจ่ายได้หรือไม่ประการใดบ้าง อนึ่งเมื่อได้พิจารณาพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนระหว่างลาของข้าราชการพลเรือนและตุลาการ พ.ศ. ๒๔๗๘ ก็ไม่ปรากฏว่ามีข้อความกล่าวถึงเรื่องการจ่ายเงินเดือนระหว่างขาดราชการไว้เช่นเดียวกันแต่กล่าวถึงการจ่ายเงินเดือนในระหว่างลาไว้รวม ๕ อย่างมี การลาป่วย และการลากิจส่วนตัวและพักผ่อนเป็นต้น ด้วยเหตุนี้คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่าจะไม่เบิกจ่ายเงินเดือนให้ข้าราชการในระหว่างวันที่ขาดราชการหาได้ไม่ ส่วนการที่ข้าราชการขาดราชการ ผู้บังคับบัญชาอาจจะลงโทษทางวินัยหรือไม่นั้นเป็นอีกปัญหาหนึ่ง

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๔๙๗